

דף י.

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג הי"א

נְהַנֶּה קֹדֶם זְרִיקָה מְבֹשֵׁר קִדְשֵׁי קִדְשִׁים שְׁנַטְמָא או
שְׁנַהֲנֶה מְאִימֹרֵי קִדְשִׁים קָלִים אַף עַל פִּי שְׁהַעֲלֵן לְרֹאשׁ
הַמִּזְבֵּחַ הַרִּי זֶה פְּטוּר:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ט ה"א

מִצֹּת עֲשֵׂה לְשֶׁרֶף כָּל הַקִּדְשִׁים שְׁנַטְמָאוּ שְׁנַנְאָמַר (ויקרא
ז-יט) 'וְהַבֹּשֶׁר אֲשֶׁר יִגַע בְּכָל טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בְּאֵשׁ
יִשְׂרָאֵל'. וְכֵן הַנּוֹתֵר מִצֹּת עֲשֵׂה לְשֶׁרֶף שְׁנַנְאָמַר (ויקרא
ז-יז) 'וְהַנּוֹתֵר מְבֹשֵׁר הַזֵּבַח בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל'.
וּבְכָלֵל הַנּוֹתֵר הַפְּגוּל וְכָל פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין הַכֹּל נִשְׂרָפִין:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ב הי"ג

אַחַר שִׁירַד זֶה שְׁתָּרַם רְצִים אַחֲרָיו הַכֹּהֲנִים וּמִקְדָּשִׁין
יְדִיָּהֶם וְרִגְלֵיהֶם בְּמִהְרָה. וְנוֹטְלִין אֶת הַמְּגִרְפוֹת וְאֶת
הַצְּנֹרוֹת וְעוֹלִין לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ. וְכָל אֵיבָרֵי הָעוֹלוֹת
וְאִימֹרֵי הַקִּרְבָּנוֹת שֶׁלֹּא נִתְּאֶפְלוּ כָּל הַלַּיְלָה מִחֲזִירִין

ע. כסף משנה נהנה קודם זריקה וכו'. ה"ז פטור. מימרא דרבא שם (דף י'):

פ. כסף משנה מצות עשה לשרוף כל הקדשים שנטמאו וכו': וכל פסולי המוקדשין הכל
נשרפין. משנה בסוף תמורה (דף ל"ג): ואיתיה בפ' כל שעה (דף ל"ד). ואמרינן בפ'
כיצד צולין (דף כ"ב): דגמרא גמירי לה:

צ. כסף משנה אחר שירד זה שתרים רצים אחריו הכהנים וכו' עד מפני שהוא נוי למזבח. בפ"ב
דתמיד (דף כ"ח):

אוֹתָם לְצַדִּי הַמְזַבַּח. אִם אֵין הַצִּדִּין מִחֲזִיקֵינ סוּדְרִים
 אוֹתָם בְּכַבֵּשׁ כְּנֶגֶד הַסּוּבָב. וְאַחַר כֵּן גּוֹרְפִין אֶת הַדָּשָׁן
 בְּמַגְרָפוֹת מִכָּל צִדֵּי הַמְזַבַּח. וּמַעֲלִין אוֹתוֹ עֵרְמָה עַל גְּבֵי
 הַתְּפוּחִים. וְגוֹרְפִין אוֹתָהּ הָעֵרְמָה בְּפִסְכָּתָר. וְהוּא כְּלֵי גְדוּל
 שְׂמֵחֲזִיק לְתָף. וּמוֹרִידִין אוֹתוֹ לְמִטָּה. וּבְרִגְלִים לֹא הָיוּ
 מוֹרִידִין אוֹתוֹ אֶלָּא מִנִּיחִין הָעֵרְמָה גְבוּהָה בְּאַמְצַע
 הַמְזַבַּח מִפְּנֵי שֶׁהוּא נוֹי לְמְזַבַּח:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' מעילה פ"ד ה"ז

עין לעיל דף ט: עין משפט ג.ד.ה.

עין משפט ה

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ג

כִּיצַד הָעוֹלָה. אֶחָד עוֹלֵת הָעוֹף וְאֶחָד עוֹלֵת בְּהֵמָה
 וְהַקֶּמֶץ וְהַלְבוּנָה וּמִנְחַת כֹּהֲנִים וְהַחֲבִיתִין וּמִנְחַת נְסֻכִים
 מוֹעֲלִין בָּהֶן מִשְׁעַת הַקֹּדֶשׁן עַד שֵׁיִצְאוּ אַחַר שְׂרַפְתָּן עַל
 הַמְזַבַּח לְבֵית הַדָּשָׁן:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פי"א הי"ג

כָּל קֹדֶשׁ הָאֱמוּרָה בְּעֵנִין טְמֵאת אַכְלִין וּמִשְׁקִין ^קהוּא קֹדֶשׁ
 מִקֹּדֶשׁ הַמִּקְדָּשִׁין כְּגוֹן בֶּשֶׂר קֹדֶשׁי קֹדֶשִׁים. וּבֶשֶׂר קֹדֶשִׁים
 קָלִים. וְחִלּוֹת תּוֹדָה וּרְקִיקֵי נְזִיר שֶׁנִּשְׁחַט עֲלֵיהֶן הַזֵּבַח.
 וְהַמִּנְחוֹת שֶׁקֹּדְשׁוֹ בְּכָלִי. וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפָּנִים

ק. כסף משנה כל קדש האמור וכו' אבל חלות תודה וכו' עד הרי הם כחולין. תוספתא פ"ק
 דטהרות אלא שהיא כתובה בשיבוש:

מִשְׁקָרְמוּ בַתְּנוּרָה. אָבֵל חֲלוֹת תּוֹדָה וְרִקְיָקִי נְזִיר שְׁלֹא
נִשְׁחַט עֲלֵיהֶן הַזֶּבַח. וְהַמִּנְחֹת שְׁלֹא קָדְשׁוּ בְכָלֵי. אֵינָן
לֹא פְקֻדָּשׁ וְלֹא כְחֻלִּין אֲלֵא פְתֻרָמָה:

עין משפט ז' הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הי"ז

כָּבֵד נִתְבָּאֵר לְךָ שְׂאֵף דְּבָרִים שְׂאִין חֵיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם
פְּגוּל חֵיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם נוֹתֵר וְטָמֵא. כִּי־צַד. דְּבָרִים
שְׂאִין לָהֶם מִתִּירִין אֵין חֵיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פְּגוּל וְחֵיבִין
עֲלֵיהֶם מִשּׁוּם נוֹתֵר וְטָמֵא. וְכֵן הַמִּתִּירִין עֲצָמָן אֵף עַל פִּי
שְׂאִין חֵיבִין עֲלֵיהֶם מִשּׁוּם פְּגוּל כְּמוֹ שְׂבֵאֲרָנוּ חֵיבִין
עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם נוֹתֵר וְטָמֵא. חוּץ מִן הַדָּם שְׂאִין חֵיבִין עֲלָיו
לְעוֹלָם אֲלֵא מִשּׁוּם דְּבָר אֶחָד בְּלִבָּד:

עין משפט ז' הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח ה"ח

וְאֵלוּ דְּבָרִים שְׂאִין חֵיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פְּגוּל לְעוֹלָם.
הַקֶּמֶץ. וְהַלְבוּנָה. וְהַקְטָרֶת. וְהַדָּם. וְהַיֵּין. בֵּין יֵין הַבָּא עִם
הַנְּסֻכִים שֶׁבֵּין יֵין הַבָּא בְּפָנָי עֲצָמוֹ. וּמִנְחֹת הַנְּשָׂרְפוֹת כֻּלָּן

ר. כסף משנה כבר נתבאר לך שאף דברים וכו'. משנה בפ' ב"ש (דף מ"ה:) דברים שאין
חייבים עליהם משום פגול חייבין עליהם משום נותר ומשום טמא חוץ מן הדם ובגמרא
יליף לה מקראי:

ש. כסף משנה (ז-ח) אין חייבין כרת אלא על אכילת דברים שהותרו וכו' עד והקטורת והדם.
בפרק ב"ש (דף מ"ג) משנה. ומה שכתב והיין בין יין הבא עם הנסכים בין יין הבא בפני
עצמו. שם במשנה גבי אלו דברים שאין חייבין עליהם משום פגול תני והנסכים הבאים
בפנ"ע דברי ר"מ וחכ"א אף הבאים עם הבהמה ופסק כחכמים. ומ"ש ולוג שמן של מצורע.
שם במשנה ר"ש אומר אין חייבין עליו משום פיגול ור"מ אומר חייב עליו משום פיגול
שם האשם מתירו ופסק כר"ש דמיקל דלית לן לחיובי מספיקא ועוד דמסתבר טעמיה כמו

שְׁהָרִי אֵין לָהֶם קִמְץ לְהַתִּירָן. כְּגוֹן מְנַחַת כְּהֻנִּים וּמְנַחַת
נְסֻכִּים וּבֶשֶׁר חֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת. וְלוֹג שֶׁמֶן שֶׁל מְצָרַע.
וְאִם תֹּאמַר וְהֵלֵא דָם הָאֶשֶׁם מִתִּירוֹ. אֵינוֹ תְלוּי בּוֹ שְׁהָרִי
אָדָם מֵבִיא אֶשְׁמוֹ הַיּוֹם וְלוֹג אַחַר כִּמָּה יָמִים כְּמוֹ
שְׂתִיבָאָר בְּמִקְוָמוֹ:

עין משפט ט

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הי"ז

עיינ לעיל עין משפט ז

דף י:

עין משפט א

הרמב"ם הל' שגגות פי"א ה"א

שְׁנַיִי יֵשׁ בְּשִׁגְגַת טְמֵאת מְקַדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו חִמָּה שְׁאֵין כֵּן
בְּשִׂאָר כְּרֵתוֹת. שְׁכָל הַכְּרֵתוֹת כִּיּוֹן שֶׁשֶׁגַּג וְנוֹדַע לוֹ בַּסּוֹף
שֶׁחֲטָא אַף עַל פִּי שְׁלֵא הִיָּתָה לוֹ יְדִיעָה בְּתַחֲלָה הָרִי זֶה
חִיב חֲטָאת. אֲבָל בְּטְמֵאת מְקַדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו אֵינוֹ מֵבִיא
קְרִבָּן עוֹלָה וְיוֹרֵד עַד שֶׁתִּהְיֶה לוֹ יְדִיעָה לְטְמֵאָה וְיְדִיעָה
לְקִדְשׁ אוֹ לְמְקַדָּשׁ בְּתַחֲלָה וְיְדִיעָה לְטְמֵאָה וְיְדִיעָה לְקִדְשׁ

שביאר רבינו בסמוך. ומ"ש וא"ת והלא דם האשם מתירו אינו תלוי בו וכו'. בפ"ב דמנחות
(דף ט"ו):

ת. כסף משנה שינוי יש בשגגת טומאת מקדש וקדשיו וכו' אבל בטומאת מקדש וקדשיו וכו'
בסוף והעלם בינתיים וכו'. משנה בפ"ק דשבועות ובתוספתא פ"ה דזבחים שהפיגול
והנותר בידיעה אחת והטומאה בשתי ידיעות. ומ"ש כיצד נטמא וידע שנטמא וידע שזה מקדש
וזה קדש וכו'. משנה בפ"ב דשבועות (דף י"ד): ומנין שדין שגגת מקדש וקדשיו כך הוא וכו'.
ברייתא בפ"ק דשבועות (דף ד') וכרבי דסבר כר' ישמעאל דמחייב על העלם הטומאה ועל
העלם המקדש וסבר כר"ע דבעי ידיעה בתחלה ובסוף:

או למקדש בסוף והעלים בינתיים. כיצד. נטמא ונכנס
למקדש או אכל קדש. ואחר כך נודע לו שנטמא ושהיה
טמא בשעה שאכל או שנכנס. ושקדש היה זה שאכלו
או מקדש היה זה שנכנס לו. הרי זה פטור מקרבן עד
שידע שנטמא [ושזה קדש] ושהיה מקדש קדם שיכנס או
קדם שיאכל. כיצד. נטמא וידע שנטמא וידע שזה
מקדש ושהיה קדש. ואחר כך נעלמה ממנו הטמאה
ושכח שנטמא ונכנס למקדש או אכל קדש. והוא יודע
שזה מקדש ושהיה קדש. או ששגג ושכח שזה מקדש או
שזה בשר קדש והוא יודע שהוא טמא ונכנס או אכל.
או ששגג או שכח שנטמא ושכח שזה בשר קדש ושהיה
מקדש ונכנס או אכל ואחר כך נודע לו דברים שנתעלמו
ממנו. הרי זה מביא קרבן עולה ויורד בכל צד וצד ממש
מחלוקות אלו. ומנין שדין שגגת מקדש וקדשיו כך
הוא. שהרי בשאר שגגות נאמר (ויקרא ד-כז) 'בעשתה
אחת ממצות ה' אשר לא תעשינה ואשם' (ויקרא ד-כח)
'או הודע אליו חטאתו אשר חטא'. כיון שידע בסוף אף
על פי שלא ידע בתחלה. ובטמאת מקדש וקדשיו נאמר
(ויקרא ה ג-ד) 'ונעלם ממנו והוא ידע ואשם' מאחר
שנאמר ונעלם ממנו מכלל שהיתה שם ידיעה בתחלה
ונאמר והוא ידע [ואשם] הא למדת שהוא צריך ידיעה
בתחלה וידיעה בסוף והעלים בינתיים:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' שגגות פ"י ה"א

שָׁשָׁה מִצְוֹתַי שִׁיקְרִיבוּ קָרְבָן עוֹלָה וַיִּוֶרֶד וַיֵּאָלוּ הֵן.
הַמִּצְוָה. וְהַיּוֹלֵדֶת. וְהַנִּשְׁבָּע שְׁבוּעַת הָעֵדוּת בֵּין בְּזִדּוֹן בֵּין
בְּשִׁגְגָה. וְהַנִּשְׁבָּע שְׁבוּעַת בְּטוֹי לְשִׁקֵּר בְּשִׁגְגָה. וְהַטָּמֵא
שָׂאֵל קֹדֶשׁ בְּשִׁגְגָה. וְהַטָּמֵא שֶׁנִּכְנַס לְמִקְדָּשׁ בְּשִׁגְגָה:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד ה"י

כָּל קָרְבָּנוֹת הַצְּבוֹר קְבוּעֵ זְמַנָּם. לְפִיכָךְ כָּלֵן דּוֹחִין אֶת
הַשֶּׁבֶת וְאֶת טָמְאֵת הַמֵּת:

הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"ז ה"א

רְבִים שֶׁהָיוּ טָמְאִי מֵת בְּפֶסַח רֵאשׁוֹן אִם הָיוּ מְעוּטֵ הַקֶּהֱל
הָרִי אֵלוֹ נִדְחִין לְפֶסַח שְׁנֵי כְּשָׂר הַטָּמְאִים. אָבֵל אִם הָיוּ

א. כסף משנה ששה מצותן שיקריבו קרבן עולה ויורד ואלו הן וכו'. משנה בפ"ב דכריתות
(דף י'): (ובמשנה תנן ה' משום דמני מקדש וקדשיו בחדא ורבינו מני להו בתרתי:

ב. כסף משנה כל קרבנות הצבור קבוע זמנן וכו'. ברפ"ב דתמורה (דף י"ד) תנן יש בקרבנות
הצבור מה שאין בקרבנות היחיד שקרבנות הצבור דוחים את השבת ואת הטומאה
וקרבנות יחיד אינם דוחים לא את השבת ולא את הטומאה אמר ר"מ והלא חביתי כהן
גדול ופר י"ה קרבן היחיד ודוחין את השבת ואת הטומאה אלא שזמננו קבוע ופירש"י אלא
שזמננו קבוע כלומר אין הטעם תלוי אלא בקביעות זמן אותן שזמנן קבוע שאם עבר הזמן
אין להם תשלומין דוחים שבת וטומאה אפי' דיחיד וכל שאין להם זמן קבוע אינם דוחים
שבת וטומאה ואפילו דצבור כגון פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז עכ"ל ומשמע שדברי
ר"מ הם דברים אמתיים וכן כתב רבינו בפירושו המשנה וכן משמע בגמרא פרק הוציאו לו
(דף נ') וכן בפ"ק דיומא עלה ז' וא"כ יש לתמוה על זה שכתב כאן כל קרבנות הצבור
קבוע להם זמן שהרי פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז אין זמנן קבוע ואפשר דה"ק
כל קרבנות הצבור הקבועים:

ג. כסף משנה רבים שהיו טמאי מת בפסח ראשון וכו'. משנה בפרק כיצד צולין (דף ע"ט).
ומ"ש או כלי שרת טמאים. שם בברייתא. ומ"ש ודבר זה בטומאת המת בלבד כמו שביארנו
בביאת המקדש. פ"ד:

רַב הַקְהָל טְמְאֵי מֵת אוֹ שֶׁהָיוּ הַכֹּהֲנִים אוֹ כְּלֵי שְׁרֵת
 טְמְאִים טְמֵאת מֵת אֵינָן נִדְחִין. אֲלָא יִקְרִיבוּ כָּלֶן הַפֶּסַח
 בְּטִמְאָה הַטְּמְאִים עִם טְהוֹרִים. שְׁנֵאמַר (במדבר ט-ו)
 'וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמְאִים לְנַפְשׁ אָדָם' יַחֲדִים נִדְחִים
 וְאֵין הַצְּבוּר נִדְחָה. וְדָבָר זֶה בְּטִמְאָת הַמֵּת בְּלִבָּד כְּמוֹ
 שֶׁבְּאַרְנוּ בְּבִיאַת הַמְּקֻדָּשׁ:

עין משפט ד

הרמב"ם פסולי המוקדשין פ"ד ה"א

וְלֹד חֲטָאת וְתִמְוֶרֶת חֲטָאת יֹחֲטָאת שְׁמֵתוֹ בְּעֻלְיָהּ
 וְחֲטָאת שְׁאֲבָדָה וְנִמְצָאת אַחַר שֶׁכִּפְרוּ הַבְּעָלִים הָרִי אֵלוֹ
 יָמוּתוּ. נִמְצָאת אַחַר שֶׁנִּשְׁחַטָה הַחֲטָאת הַשְּׁנִיָּה שֶׁהִפְרִישׁ
 קֹדֶם שִׁזְזָרְק דָּמָה. הָרִי זֶה סִפֵּק אִם תָּמוּת אִם תִּרְעָה עַד
 שְׁיִפְלֵ בָּהּ מוּם. לְפִיכֵן תָּמוּת. וְכִיצַד הֵן מִתּוֹת. לֹא
 שְׁיִהְרָגִם בְּכֵלֵי אוֹ בַּיָּדוֹ אֲלָא יִכְנִיסִם לְבַיִת וְנוֹעַל עֲלֵיהֶם
 עַד שְׁיָמוּתוּ. וְדָבָרִים אֵלוֹ כָּלֶם מִפִּי מֹשֶׁה רַבְּנוֹ נִשְׁמְעוּ.
 אֵין כָּל הַדְּבָרִים אֲמוּרִים אֲלָא בְּחֲטָאת יָחִיד בְּלִבָּד. אֲבָל
 חֲטָאת צְבוּר שְׁאֲבָדָה וְנִמְצָאת אַחַר כִּפְרָה בֵּין רְאוּיָהּ בֵּין
 אֵינָה רְאוּיָהּ תִּרְעָה עַד שְׁיִפְלֵ בָּהּ מוּם וְתִמְכַר וְיִפְלוּ דָּמֶיהָ

ד. כסף משנה וְלֹד חֲטָאת וְתִמְוֶרֶת חֲטָאת וכו'. משנה רפ"ד דתמורה (דף כ"א:) ופ"ג
 דמעילה (דף י:). ומ"ש נמצאת אחר שנשחטה החטאת השניה שהפריש קודם שזרק דמה
 ה"ז ספק וכו'. בפ"ד דתמורה (דף כ"ב:) בעיא דלא איפשיטא. ומ"ש וכיצד הן מתות וכו'.
 פ"ק דע"ז ופ"ד דנזיר (דף כ"ה). ומ"ש ודברים אלו כולם מפי משה רבינו נשמעו. ברפ"ג
 דתמורה (דף י"ח) ופ"ב דבכורות (דף ט"ז): אין כל הדברים אמורים וכו' עד ואין כל ישראל
 מתים. בפרק שני דתמורה (דף ט"ו):

לְנִדְבָהּ. וְאִין אֶתָּה יָכוֹל לֹאמַר בְּחֻטָּאת צָבוּר וְלֹד אוֹ
תְמוּרָה אוֹ שְׁמִתּוֹ בְּעֻלְיָהּ. שְׁכָל קָרְבָּנוֹת הַצָּבוּר זְכָרִים
וְאִין הַצָּבוּר עוֹשִׂין תְּמוּרָה כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר וְאִין כָּל יִשְׂרָאֵל
מֵתִים:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' תמורה פ"א ה"ו

אִין הַתְּמוּרָה עוֹשֶׂה תְּמוּרָה וְלֹא וְלֹד בְּהֵמוֹת הַהֶקְדָּשׁ
עוֹשֶׂה תְּמוּרָה שְׁנַאֲמַר (ויקרא כז-י) (ויקרא כז-לג) וְהִיָּה
הוּא וְתְמוּרָתוֹ הוּא וְלֹא וְלָדוֹ וְתְמוּרָתוֹ וְלֹא תְמוּרָת
תְּמוּרָתוֹ. אֲבָל הַמִּמִּיר בְּבִהְמָה וְחֹזֵר וְהַמִּיר בָּהּ וְחֹזֵר
וְהַמִּיר אֶפְלוֹ אֶלְךָ כָּלֵן תְּמוּרָה וְלוֹקָה עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
כְּמוֹ שִׁבְאֲרָנוֹ:

הרמב"ם הל' תמורה פ"א ה"ב

כָּל הַחֻטָּאוֹת שְׁדִינָן שְׁיָמוֹתוֹ וְאִינָן עוֹשִׂין תְּמוּרָה וְכָל
חֻטָּאת שְׁדִינָה שְׁתַּרְעָה עַד שִׁיפֹל בָּהּ מוֹם וְתִמְכָּר עוֹשֶׂה
תְּמוּרָה:

ה. כסף משנה אין התמורה עושה תמורה וכו' עד ולא תמורת תמורתו. משנה וגמרא פירקא
קמא דתמורה (דף י"ב). ומה שכתב אבל הממיר בבהמה וחזר והמיר בה וכו'. שם (דף
ט') אמר רבי יוחנן טעמא דר"ש כשם שאין ממירין אחד בשנים כך אין ממירין וחוזרים
וממירים משמע דלתנא קמא דממירין אחד בשנים ממירין וחוזרין וממירים:

ו. כסף משנה כל החטאות שדינם שימותו וכו' עושה תמורה:

הרמב"ם הל' תמורה פ"ג ה"ד

עין משפט ו

כָּל חַטָּאוֹת הַמֵּתוֹת זְכוּנוֹן וְלֹד חַטָּאת וְתַמּוּרְתָהּ וְכִיּוֹצֵא
בָּהֶן אָסוּר לְהֵנוֹת בָּהֶן וְאִם נִהְנָה לֹא מְעַל:

ז. כסף משנה כל חטאות המתות וכו' אסור ליהנות בהם ואם נהנה לא מעל. משנה פ"ג מעילה (דף י') ופ"ד דתמורה (דף כ"א):